

DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN

MINTEA DE DINCOLO

**Sinteza și semnificația
experiențelor morții clinice**

Ediția a II-a, revăzută și adăugită

Cluj-Napoca, 2015

CUPRINS

INTRODUCERE.....11

INTRODUCERE LA EDIȚIA A II-A.....19

PARTEA I

CONȘTIINȚA - AX ESENȚIAL AL UNIVERSULUI

MISTERUL DE A FI.....23

Conștiința – doar o „secreție” a creierului? ... Absența unei teorii coerente despre conștiință ... Neurofiziologia conștiinței ... Conștiința extinsă dincolo de creierul uman ... Conștiința și fizica cuantică ... Percepție și emoție ... Tehnici moderne de extensie a conștiinței ... Percepția viitorului – un mare mister al conștiinței ... Timp oniric, timp real ... Martorul eternității ... Concluzii

PARTEA A II-A

EXPERIENȚA MORȚII CLINICE

CAPITOLUL I.

SCURT ISTORIC.....71

CAPITOLUL II.**CONȚINUTUL EXPERIENȚELOR****DIN MOARTEA CLINICĂ.....77**

Un cancer limfatic vindecat în „Cer” ... Conștientizarea morții ... Încetarea durerii ... ieșirea din corp sau extracorporalizarea ... Trecerea prin tunel ... Intrarea în Lumea Luminii ... Întâlnirea cu Ființa de Lumină ... Experiența morții clinice și transformarea fundamentală a vieții unui om (Cazul G. Ritchie) ... Revederea filmului panoramic al vieții sau Judecata de apoi ... Comunicarea prin cuvinte nerostite ... Sugerarea ideii de „înălțare la Cer” ... Cordonul de „argint” ... Încercări de sistematizare a elementelor manifestate în experiențele morții clinice

CAPITOLUL III.**STUDIUL ȘTIINȚIFIC AL EXPERIENȚEI MORȚII CLINICE. CONTROVERSE EXPLICATIVE.....115****CAPITOLUL IV.****ALTE ARGUMENTE PRIVIND****REALITATEA LUMII DE DINCOLO.....127**

Regresiile transpersonale ... Călătoriile extracorporale ... Realitate sau fantezie? Fenomenul Sylvia Browne ... Întâlnirea cu ghidul său ... Din nou despre Rai și Iad ... O descriere a lumii de dincolo ... Templul Înțelepciunii ... Turnurile ... Templul Înregistrărilor ... Templul Justiției ... Momentul de întoarcere de dincolo ... Nașterea sau revenirea pe Terra ... Sărutul lui Dumnezeu

CAPITOLUL V.**LECȚIILE EXPERIENȚELOR MORȚII CLINICE.....157**

Nu suntem singuri într-un univers indiferent ... „Vederea” nevăzătorilor din naștere ... Dedublarea ... Conștiința și corpul subtil ... Memoria noastră de dincolo ... Universul fizic și Universul invizibil ... Există o schemă morfogenetică a lumii vii? ... Întâlnirea cu spiritele copiilor pierduți ... Ubicuitatea conștiinței ... Mitologie sau Adevăr în Creație? ... Forța rugăciunii ... Vindecările din „Cer” ... Cazul Anita Moorjani ... Cazul Claudia ... Cazul Dr. Eben Alexander ... Alți tămăduitori prin religia creștină ... Ne este întotdeauna respectat liberul arbitru? ... Predicția viitorului ... Fizica din „Cer” ... Politică *versus* știință ... Adevărul de dincolo – singurul Adevăr

CAPITOLUL VI.**ARGUMENTE MAJORE ALE UNEI NOI****VIZIUNI DESPRE LUME.....203**

Experiența morții clinice ... Fizica cuantică ... Experiența mistică – o altă experiență spirituală ... Experiențele spirituale spontane ... Un mesager al Cerului ... Experiențe cognitive cu sursă neidentificată? ... O stranie apariție după moarte ... Castelul Iulia Hasdeu de la Câmpina ... Știința și religia

CAPITOLUL VII.**CONTROVERSATA TEMĂ A REÎNTRUPĂRII..229**

Medicina modernă sugerează reîntruparea ... Regresia transpersonală și ipoteticele vieți din trecut

CAPITOLUL VIII.**POT EXISTA COMUNICĂRI CU CEI****PLECAȚI DINCOLO?.....245**

James Van Praagh - un medium celebru ... Lecția suicidului ... Eutanasia - între morala de aici și cea de dincolo ... Este pedeapsa capitală o soluție? ... La o aniversare cu „morții” și cu viii ... Comunicarea cu animalele de casă în lumea de dincolo ... Psihoterapia prin medium ... Dialogul lui Daniel Meurois-Givaudan cu entitatea Florence

CAPITOLUL IX.**ÎNTRE INFERN ȘI PARADIS.****CAZUL DANNION BRINKLEY.....269**

Un comportament violent ... Viața după experiența morții clinice - un infern ... „Orașul de Cristal” și Parcele din Cer ... Studii de electronică în Cer și Infernul vieții terestre ... Daruri neobișnuite

CAPITOLUL X.**MINTEA DE DINCOLO****ȘI COPIII GENIALI AI NOULUI MILENIU.....285**

Revelația - un salt cuantic în conștiință ... Copiii geniali de mâine ... Mutațiile cerebrale și spirituale după experiența morții clinice ... Neuropsihologia și emoțiile ... Cuvinte careucid

CAPITOLUL XI.**CONCLUZII ȘI COMENTARII.....295****BIBLIOGRAFIE.....313**

MISTERUL DE A FI

Sunt câteva mistere profunde în fața cărora omul va rămâne veșnic întrebător.

Primul mister mi se pare a fi acela că suntem, că Universul există.

Al doilea ar fi acela că Universul funcționează, că este ordonat în forme prin care își manifestă existența, părând a fi efectul unei rațiuni, al unei gândiri, al unei Conștiințe.

Conștiința – capacitatea de a raționa, de a determina ordinea lumii, geneza Universului după legi care au făcut posibilă apariția vieții, inclusiv a omului – devine astfel *axis mundi*, axul esențial și primordial al Universului.

Pentru ca lumea să fie, constatăm că a fost nevoie de o forță capabilă de întreaga Creație, de o intenție, o voință și, în primul rând, de un sentiment exprimat prin iubirea pentru tot ce s-a făcut.

Sentimentului de iubire, de *agape*, implicată la nivel de Creație, i se acordă un cu totul alt sens decât acela al atracției fizice. Este bunăvoința, generozitatea, acceptarea, compasiunea, învăluirea întregii creații în căldura inimii, conștiința că suntem cu toții frați, fii ai aceleiași Surse, fragmente de lumină desprinse din

Marea Ființă de Lumină. Este, în acceptarea dată de Iisus, garanția armoniei, a păcii, a conexiunii necesare cu tot ce există.

Gândul este deci *informație*, este *cuvânt*, este *logos*, este *știință*. Primul verb a fost: *Fiat! Să fie!* Să fie lumină, să fie munți, să fie ape, să fie omul!

De ce este conștiința, respectiv gândirea, cel mai încifrat mister din Univers? Să ne imaginăm că, așa cum ne spune astrofizica, la început nu a fost nimic, nu era spațiu, nu era timp, nu era lumină, nu era materie. Și deodată, după cum ne spune Eminescu, inspirat de Imnul Cosmogonic din Rig-Veda, apare un punct, mai mic decât un vârf de ac, ne spun astrofizicienii, mai mic decât „boaba spumei”, ne spune poetul. El, punctul acela de mișcare, devine „stăpânul fără margini peste marginile lumii”. De unde apare acest „punct”, știința nu poate spune. Este Marea Taină a lumii, cel mai de nepătruns mister. Când încă „umbra celor nefăcute nu-ncepușe a se desface”, când peste negrele genuni domnea tăcerea ne-ntreruptă, apare cuvântul ziditor, „Fiat lux”. Și s-a făcut lumină! Iar Lumina a devenit materie. Și acest prim gând, aflat la origini, la începuturile lumii, era expresia unei Conștiințe. Și Conștiința era ceea ce numim Dumnezeu. Iată de unde vine forța creatoare a Cuvântului și de ce natura sa este sacră. Pentru că este Divinitatea însăși. Cu adevărat avem sentimentul că Universul a evoluat prin crearea tuturor condițiilor necesare spre a face posibilă apariția omului. Știința însăși susține ideea prin formularea principiului antropic (Brandon Carter, 1974). Ținând seama doar de ceea ce știm astăzi, s-ar părea că numai

omului i-a fost dată acea rațiune care îi permite să intre în dialog cu Sursa lui divină. Am putea spune că, prin apariția omului, Creatorul n-a mai fost singur. A dat din Lumina sa o scânteie ființei numite Om, pentru ca prin puterea minții sale să devină co-creator de Univers. A fost cel mai mare dar care ni se putea face. Am demonstrat, sper, suficient în lucrarea *În căutarea sensului pierdut* (Ed. Eikon, 2008) că în fiecare clipă din existența noastră, când emitem un gând, implicit, fără să vrem, noi creăm, facem sau desfacem ceva, dăm un impuls ordinii din Univers sau, dimpotrivă, dezordinii, haosului, în funcție de ceea ce gândim. Iată de unde vine marea noastră *responsabilitate*, mai întâi față de noi *înșine*, apoi față de *semenii* noștri, față de *natură*, față de *planetă*, față de *Univers* și *Dumnezeu*.

Revenind la Începuturi, pe când nu era nimic, când nu existau nici „viață”, nici „voință” ca manifestare a unui gând, „când nu s-ascundea nimica deși tot era ascuns”, în momentul Zero al Universului n-a fost Big Bangul, ci o Inteligență conștientă de sine care, o sutime de secundă mai târziu, a declanșat explozia prin care a început totul. Momentul Zero este al mitologiei, abia după aceea a venit Universul. În vidul inițial – rece și întunecat – se aude primul cuvânt, expresie a unei rațiuni ale cărei origini sunt dincolo de capacitatea noastră de înțelegere. Și vidul „ascultător” începe să se ordoneze, să ia forme, să dea înțelesuri existenței...

Conștiința – doar o „secreție” a creierului?

Conștiința sau capacitatea de a ne gândi pe noi înșine, de a raționa și vorbi a incitat dintotdeauna cunoașterea. Dacă reducem existența doar la materia exprimată prin fizică și chimie, este imposibil să explicăm cum o moleculă, făcută din materie, adică lipsită de conștiință, după canoanele științifice actuale, poate deveni conștiință.

În această înțelegere reduționistă și simplistă, conștiința este o simplă „secreție” a creierului. Odată însă cu studiul stărilor modificate ale conștiinței, cu apariția unor domenii noi de cunoaștere, ca fizica cuantică, experiențele psihologiei transpersonale și cele ale morții clinice, studiul conștiinței stârnește un acut interes pentru că aduce în discuție rolul său fundamental și *primordial* în geneza Universului și a capacității de a acționa asupra formei de manifestare a materiei.

După Quinsey (1996), abordarea conștiinței trebuie să răspundă la două întrebări: una de ordin *ontologic*, referitoare la natura fundamentală a lumii, și alta de ordin *epistemologic*, vizând mecanismele propriu-zise care fac posibilă cunoașterea.

Explicarea conștiinței este o sarcină dificilă pentru știința academică. A spune simplu că este produsul materiei care a ajuns la un stadiu superior de evoluție prin creierul uman, nu este decât o rezolvare comodă. Mai întâi, pentru că nu știm cum se obține „minte din materie”, cum se exprimă Quinsey, cum ceva care nu are masă poate să apară din ceva care are masă. Apoi, discutând în sens strict biologic, conștiința

de sine, sesizarea faptului că suntem ființe cu nevoi vitale de hrănire, perpetuare și apărare nu este specifică doar omului, ci sunt convins că este extinsă pe întreaga scară biologică, deci și la nivelurile la care nu s-a descris încă prezența unui sistem nervos, cum sunt ființele monocelulare, dar și la insecte cu abilități, unele neatinse nici de om, așa cum sunt albinele, viespile, furnicile etc., care au un creier cu o greutate de circa două miligrame. Spre exemplu, cârțița, care – după cum știm – nu are nici ochi, își face depozite de râme pentru hrană în întunericul galeriei subterane în care trăiește, immobilizându-le ca să nu fugă prin distrugerea ganglionului din cel de-al patrulea inel. Știm opinia biologilor că toate viețuitoarele de la om în jos fac ceea ce fac, dar nu știu ce fac! Își hrănesc puii, îi apără până cresc mari, dar o fac așa, dintr-un simplu impuls. Adică din *instinct*. Dar ce este instinctul altceva decât o teaurizare de inteligență a naturii care corespunde unor trebuințe fără de care nicio ființă nu poate exista? Tot ce face omul pentru a exista a învățat de undeva. Dar pe celelalte ființe cine le-a învățat? Nu înseamnă că există, în acest caz, cel puțin o cunoaștere, o conștiință extinsă la natură, la Univers și care are și alte suporturi decât creierul uman? Un paramoecium sau infuzor, ființă monocelulară, își mișcă, de asemenea, coordonat ciliile vibratili într-o anumită succesiune, ca și cum ar dispune de o structură nervoasă capabilă să-i dirijeze.

Un alt protozoar, Vorticella, ființă monocelulară, poate trăi singur, individual sau într-o foarte curioasă asociere temporară. Mai mulți indivizi pot forma un organism pluricelular preluând toate funcțiile necesare: unele celule iau rolul de dirijare

Vrem sau nu vrem să acceptăm, în baza convingerilor noastre materialiste, aceste vindecări, inexplicabile prin medicina de care dispunem, par să confirme că, într-adevăr, așa cum se spune, la *Dumnezeu totul este posibil*. Orice idee de vindecare spontană, întâlnită foarte rar în medicină, în aceste cazuri este exclusă. Niciunul dintre medicii care s-au ocupat de acești bolnavi nu a putut ajunge la o astfel de concluzie.

Cazul Dr. Eben Alexander

O altă vindecare ce poate fi înscrisă în teritoriul miracolului este aceea a prof. dr. Eben Alexander, cercetător și neurochirurg cu studii la Harvard (SUA).

O meningoencefalită bacteriană acută cu E. Coli s-a soldat cu o comă profundă din care a ieșit abia peste o săptămână. Vindecările în această boală sunt extrem de rare și cu o mare probabilitate de sechele grave.

Dincolo de tratamentul existent, familia a avut și inițiativa solicitării unor grupuri de rugăciune. În SUA, Anglia și alte țări se recurge uneori, în cazurile grave, și la astfel de forme de intervenție.

La ieșirea din starea de comă, medicul Eben Alexander, care s-a reabilitat complet și fără nicio urmărire gravă asupra sănătății, a făcut câteva mărturii deosebite.

Mai întâi a spus că în timpul stării comatoase vedea persoane așezate în genunchi care se rugau pentru însănătoșirea sa. În acele momente simțea

venind spre el benefice efluvii de energie. Aceste rugăciuni i-au inspirat încrederea că se va vindeca.

Într-o altă mărturie ne spune că pe întregul parcurs al comei a avut acces la o cunoaștere de cu totul altă factură decât cea obținută în școlile pe care le-a urmat. Și-a pus atunci această întrebare crucială: Cum va împăca el ceea ce a învățat la Harvard cu ceea ce a cunoscut într-o altă dimensiune a realității?

Alți tămăduitori prin religia creștină

În lumea celestă funcționează legile spirituale adecvate corpului nostru spiritual. Am văzut că dincolo nu există suferință. Bolile sunt prezente numai în corpul nostru fizic. Primind, după caz, uneori acordul, alteori porunca de la Ființa de Lumină de a se întoarce în lumea terestră pentru a-și continua misiunea și a relata ceea ce a văzut și trăit în lumea de dincolo, pentru corpul spiritual nu este o dificultate să-și repare într-un timp scurt vechiul său corp fizic. Vindecarea se petrece instantaneu și subiecților li se spune textual: „Te-am vindecat. Trebuie să te întorci!”

Vindecări prin credință, prin intervenție divină, în boli incurabile, nu sunt constatate numai la cei care „ajung în Cer”, care au avut o moarte clinică, ci și la mulți oameni care n-au avut astfel de experiențe. S-au publicat și la noi o multime de cărți cu mărturii ale celor care au avut șansa să se vindece de boli grave, incurabile, prin credință, recurgând la ajutorul Bisericii.

Primul mare tămăduitor în istoria creștinismului a fost Iisus Christos. Ulterior au fost și alte nume de tămăduitori menționate în literatura canonică. Ieremia Valahul este, cum și numele ne spune, plecat de pe meleaguri românești, dar a trăit la Neapole în perioada dintre secolele al XVI-lea și al XVII-lea. Mai târziu, s-au impus ca mari tămăduitori Sf. Serafim de Sarov (Rusia) în secolul al XIX-lea, Sf. Nectarie (Grecia) în secolul al XIX-lea și începutul secolului XX, Arsenie Boca în secolul XX (România) și mulți alții. Realitatea acestor vindecări a fost atestată, atât pe cât a fost posibil, în multe cazuri, cu documentație medicală. Mi se pare a fi interesantă și o posibilă explicație a acestui fenomen.

Mai întâi, aceste vindecări nu pot fi reduse toate la un simplu efect al sugestibilității bolnavului, în genul unui placebo. Aș ilustra aici cu cazul aviatorului grec Stavros Kalkandis, care a fost 24 de ani imobilizat la pat cu tetraplegie prin rană de război soldată cu distrugerea măduvei cervicale. A fost de două ori examinat de cele mai mari somități medicale americane, grație atenției de care s-a bucurat din partea prof. Howard Rusk, medicul personal al președintelui american Roosevelt.

Ca și în cazul părintelui Arsenie Boca și al lui Serafim de Sarov, a rămas valabil același îndemn pentru cei suferinzi să meargă la mormintele lor pentru a fi ajutați. S-ar părea că forța lor de vindecare se exercită cu o mai mare eficiență în starea lor de spirit decât în timpul vieții lor.

Purtat pe brațe de soldații sanatoriului militar în care era internat, Kalkandis este dus să se roage

de câteva ori la racla Sf. Nectarie aflată în Biserica Sf. Treime din insula Eghina. Și, în cele din urmă, miracolul s-a produs. După 24 de ani de suferință, este vindecat. Ca medic neurolog, nu pot decât să constat, dar nu să am o explicație științifică asupra modului în care fibrele piramidale, care transmit comanda de mișcare de la creier la mușchi, și cele ale sensibilității, odată distruse, s-au putut reface complet după atât de mulți ani. Surprins el însuși de miracolul acestei vindecări imposibile după toate legile naturii, prof. Howard Rusk îl prezintă pe Kalkandis în fața medicilor veniți la un Congres Internațional în America în 1974.

Este evident că nu avem o explicație științifică în aceste vindecări prin care legile cunoscute ale naturii sunt sfidate. După cum spunea matematicianul Kurt Gödel, niciun sistem nu se poate explica prin sine, ci doar apelând la planurile supra sau subiacente. Este soluția la care vom recurge și noi. Trebuie spus că este mai mult o constatare decât o explicație propriu-zisă. Am sesizat că Universul are două modalități de a-și rezolva propriile sale probleme. Prima și cea mai frecventă este aceea a căilor naturale cunoscute: orice efect este precedat de o cauză, timpul se scurge liniar prin succesiunea celor trei secvențe – trecut, prezent și viitor. Sunt legile specifice Universului fizic și, așa cum niciun om nu poate sări peste propria sa umbră, la fel nu poate eluda aceste legi. Este ceea ce ni se întâmplă tuturor în viața de zi cu zi.

Există însă și o a doua modalitate de funcționare a Universului, dar nu la nivel fizic, ci spiritual. Aici apare intervenția divină, a planului de dincolo